

Ordføreren (Svend Høgsbro): Det, vi skulle begynde med i Dag, er altsaa Sagførervæsenet. Jeg skal der forudskikke den almindelige Bemærkning, at med Hensyn til Adgangen til at blive Sagfører og med Hensyn til Sagførernes Rettigheder og Pligter, er den Tilstand, der skabes ved det foreliggende Forslag i Forbindelse med de Ændringer, som Udvalget har stillet, i det hele og store den samme som den, der nu bestaar, den nemlig, at der er fri Passage; enhver, der opfylder de almindelige Eksamensbetingelser og har faaet den foreskrevne praktiske Uddannelse, og som betaler den foreskrevne Afgift, kan nu som før blive Sagfører. Der er altsaa ikke Tale om at slaa Bom for, saaledes som før Sagførerloven af 1868, da jo ikke andre kunde blive Sagførere end dem, der fik Beskikkelse af Regeringen. Noget andet er, at i det Øjeblik, man indfører mundtlig Retspleje, anser man det for nødvendigt — og vel ikke uden Føje — at den, der skal stedes til at procedere en Sag mundtlig, ogsaa maa have vist sig duelig dertil, og dette kan neppe gøres paa anden Maade end ved at lade ham indstille sig til en Prøve, som jeg glæder mig over er henlagt til den Ret, for hvilken Sagen procederes, altsaa er af praktisk Natur og bedømmes af Praktikere, og ikke er henlagt til Teoretikere. Vi have jo allerede dette nu ved Højesteret, ingen kan blive Højesteretssagfører uden at have aflagt en Prøve, endog i 4 Sager, for Højesteret. Fremtidig vil det altsaa blive nødvendigt for dem, der skulle blive Landsretssagførere, at aflægge en lignende Prøve for Landsretten. Med Hensyn til Sagførernes Rettigheder og Pligter nævnte jeg, at det ogsaa der bliver i det væsentlige ved det bestaaende. Deres *Rettigheder* ere jo udtrykte i Christian den Femtes Danske Lov omtrent saaledes: Ingen maa lade møde for nogen Ret uden ved en Sagfører eller ved sin Værge, Frænde eller Tjener. Det er deri, men ogsaa kun deri, at Sagførernes Eneret hidtil har bestaaet, og dette bliver opretholdt ved det foreliggende Forslag, kun med den ene Forandring, som ikke skyldes hverken os eller den højtærede Minister, men Kommissionen, nemlig at Begrebet Frænde, som jo kunde strække sig til de alleryderste Led, er begrænset til saa nære Led som Fætter og Kusine, for at nævne det populært. Med Hensyn til Sagførernes *Pligter* er der heller ikke gjort nogen Væsenforskel. De have den Pligt at behandle Folk ordentlig og gøre deres yderste for at hjælpe

Folk i de Forhold, hvori de komme til dem. Det vil i Fremtiden i Hovedsagen blive det samme, som det er nu. Enkelte Forandringer ville vi komme til ved de Ændringsforslag, som foreligge. Jeg skal følge det Spor, min ærede Medordfører (Krabbe) slog ind paa ved det første Afsnit, og nævne de Punkter, hvori det af Kommissionen udarbejdede og af Regeringen i Fjor forelagte Lovforslag blev forandret ved Udvalgets Behandling i Fjor, men hvorom der ikke nu foreligger Ændringer, fordi de ere optagne af den højtærede Minister i Forslaget, som det nu foreligger. Med Hensyn til *Adgangen* til at blive Sagfører havde Kommissionen foreslaaet, at det ikke skulde være nok som nu, at en ung Jurist har gaaet i tre Aar som Fuldmægtig hos en Sagfører, han skulde have gaaet i fem Aar, og deraf skulde de to endda have været hos samme Principal. Dette var jo at vanskeliggøre Adgangen til at blive Sagfører, og vi kunde ikke erkende, at der var nogen virkelig Grund dertil, saa meget mindre som en Fuldmægtig i Fremtiden vanskelig kan faa den samme Øvelse i at procedere, medens han er Fuldmægtig, som han nu kan; thi nu kan en Fuldmægtig hos en Underrets- eller Overretssagfører procedere i samme Omfang som Principalen selv, i Fremtiden vilde han imidlertid slet ikke have kunnet deltage i nogen mundtlig Procedure, hvis Forslaget var bleven vedtaget som det da forelaa, og saa meget mindre Grund syntes der derfor til at forlænge Fuldmægtigtiden; derfor strøg vi baade de 5 og de 2 Aar og bleve staaende ved den nugældende Regel, at de skulde have været Fuldmægtige i 3 Aar og dermed nok. Det andet er Underretssagførernes Stilling. Der var der to Punkter, der bleve tagne op til Drøftelse og gjorde til Genstand for Ændringsforslag. Det ene var, om de kjøbenhavnske Underretssagførere. Der har bestaaet den Mærkelighed, at en Underretssagfører her i Kjøbenhavn ikke havde Ret til at møde for Underretterne her i Byen, det er jo Hof- og Stadsretten med Gældskommissionen osv., Kriminal- og Politiretten og Sø- og Handelsretten. Det var en Følge af Sagførerloven af 1868. Det, have vi fundet, var en urimelig Indretning, og vi foreslog derfor i Fjor og have opnaaet Ministerens Tilslutning dertil, at denne Indskrænkning i deres Ret bliver hævet, saa at de faa samme Ret til at møde for Underretterne, hvor de bo, som alle de andre Sagførere have omkring